

Chương 695: Ellen Artorius (6) - Giao Ước Vĩnh Cửu
(Số từ: 4764)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:00 PM 31/01/2024

Cuộc giao tranh diễn ra trong thời gian ngắn.

Nó kéo dài tổng cộng 35 lần trao đổi.

Khi Ellen, cầm Lament, đỡ thanh kiếm của Reinhardt bằng kỹ thuật nửa kiếm của mình, cô xuyên qua khoảng trống trong các chuyển động năng động của anh, chôn toàn bộ cơ thể anh trong cát trắng.

*Thud!

Khi Reinhardt bị chôn vùi một nửa trong cát, Ellen trèo lên ngực anh và kết thúc cuộc chiến bằng cách đặt lưỡi kiếm Lament vào cổ họng anh.

Lưỡi kiếm và khuôn mặt của họ rất gần, gần như chạm vào nhau.

“Anh tiêu rồi.”

“...Phải, có vẻ như vậy.”

Trước lời của Ellen, Reinhardt gật đầu.

Anh thậm chí còn mỉm cười, như thể anh muốn nghe những lời đó khi bị chế ngự.

Mặc dù cuộc giao tranh diễn ra ngắn ngủi nhưng hai chiến binh vốn đã biến thành quái vật đã khiến bãi cát trắng bị tàn phá hoàn toàn.

“Anh có định chiến thêm nữa không?”

Ellen hỏi trong khi chỏ vào cổ họng bằng Lament.

"Không."

Một số điều có thể được biết ngay từ thời điểm hai thanh kiếm được giao nhau.

Reinhardt ngay từ đầu đã không cho rằng mình có thể thắng, Ellen không khỏi ý thức được điểm này.

Ellen cũng biết điều đó.

Một trăm lần trong một trăm lần, cô sẽ thắng.

Cô biết mình sẽ thắng thế.

Vì vậy, Reinhardt chắc hẳn cũng đã biết.

Ellen đứng dậy khỏi cơ thể bẹp dẹt của Reinhardt và đỡ anh đứng dậy.

"Quả nhiên, anh đánh không lại em được."

Reinhardt không thể đánh bại Ellen bằng kiếm thuật mà anh đã học được từ cô.

Điều đó vẫn không thay đổi.

"Anh thực sự cần phải đánh em sao?"

"Thật ra anh không muốn thắng chút nào."

Reinhardt cười lớn.

"Cứ như thế này là tốt rồi."

"..."

"Thắng thua không quan trọng."

Reinhardt nhìn chăm chăm vào những con sóng cuộn vào.

Những làn sóng dâng lên, vỡ ra, rút lui, rồi dâng lên rồi lại vỡ ra, chỉ để rút lui một lần nữa.

Khi anh nhìn dòng chảy lên xuống đường như vĩnh cửu.

"Điều quan trọng là chúng ta có thể làm được điều này."

Vấn đề không phải là thắng hay thua; anh đã muốn sự thật rằng họ có thể đấu kiếm như thế này.

Sẽ luôn có lần sau.

Và một thời gian sau đó.

Anh đã khao khát khoảnh khắc vĩnh cửu đó, không phụ thuộc vào chiến thắng hay thất bại.

Reinhardt nói: Đó là những khoảnh khắc nối tiếp nhau.

Ellen vẫn không biết Reinhardt đã chế ngự được cô bằng cách nào.

Anh đã làm điều đó như thế nào?

Anh thậm chí không thể đánh bại cô bây giờ.

Làm sao anh có thể áp đảo và cứu được cô khi cô mạnh mẽ hơn, bị linh hồn báo thù chiếm hữu?

Ellen vẫn chưa biết.

Và có vẻ như Reinhardt không có ý định giải thích điều đó với cô.

Cuối cùng, Reinhardt đã xác nhận được điều mình muốn biết.

Giữa Ellen và anh, ai mạnh hơn?

Ellen mạnh hơn.

Khoảng cách vẫn không thể vượt qua.

Cho dù có thua vĩnh viễn, anh cũng mong muốn thắng được một lần.

Anh biết rằng sau chiến thắng duy nhất đó, anh sẽ trở lại với chuỗi thất bại liên tục.

"Có thể em không biết, nhưng em chính thức đã chết."

Cuối cùng, Reinhardt đã nói ra điều anh muốn nói.

Nghe những lời đó, Ellen cảm thấy như ngừng thở.

Ý nghĩ về cuộc trò chuyện thực sự khiến cô sợ hãi.

Cô cảm thấy ngọt ngào và sợ hãi, không biết mình sẽ nghe thấy điều gì.

Ma vương đã bắt được Anh hùng giả và xử tử cô ta.

Phương pháp chính xác của vở kịch được dàn dựng vẫn chưa được biết.

Tuy nhiên, Anh hùng đã chết.

Nó đã được thực hiện.

“Bọn anh đã cưỡng bức đưa đại diện của khu tự trị đến và bắt họ xem cuộc hành quyết công khai. Họ có vẻ thích thú.”

Reinhardt cười khúc khích.

Đó là một cảm giác hài hước độc ác.

Anh không thể không nghĩ như vậy.

Anh đã buộc những người đại diện của khu tự trị của con người phải chứng kiến hy vọng của họ bị hành quyết một cách không thương tiếc.

Tàn nhẫn, nhưng chắc chắn có hiệu quả.

Người chết chắc hẳn là một thứ gì đó giống như một con rối.

Tạo ra một thứ như vậy sẽ không khó.

“Với điều này, Anh Hùng Giáo phận toái sẽ lắng xuống và khu tự trị sẽ dần dần giải thể.”

"..."

"Sẽ không còn ai đặt hy vọng vô ích vào em nữa. Em sẽ không phải cảm thấy gánh nặng về điều đó nữa."

Những người cầu nguyện cho Ellen cứu nhân loại, đang rên rỉ dưới sự áp bức của Ma vương, sẽ biến mất.

Vì biểu tượng của hy vọng, Anh hùng, đã chết, nên hành động như vậy giờ đây là không thể, ngay cả với hy vọng nhỏ nhất.

"Hiện tại, em không tồn tại trên thế giới này, không có ai cần em, cũng không có ai sẽ yêu cầu em làm những nhiệm vụ bất khả thi. Anh hùng đã thua Ma Vương và chết. Chuyện này thế là kết thúc."

"..."

"Mọi người sẽ quên em."

Reinhardt nhìn Ellen.

"Vậy bây giờ em lấy cớ gì mà chạy trốn?"

"..."

"Cho dù không thể trốn thoát, em vẫn muốn chạy trốn."

Nghe những lời đó, Ellen cắn môi và cúi đầu.

"Chỉ ở bên anh thôi cũng khiến em thấy không thể chịu nổi rồi."

Điều đó thể hiện rõ qua biểu hiện của cô.

Cô không cần phải nói điều đó.

Cô đang đau khổ vào thời điểm này.

Cuối cùng, trước những lời đau đớn đó, Ellen không khỏi run rẩy mở miệng.

"Em xin lỗi... em... em xin lỗi..."

Bất kể lý do là gì, nó hợp lý hay cần thiết đến mức nào.

Đúng là cô đã rời đi mà không hề nói chuyện với Reinhardt, người đã cứu cô.

Cũng đúng là đã 5 năm trôi qua kể từ đó.

Khoảng thời gian đó đã thay đổi nhiều thứ.

"..."

"Nếu em xin lỗi, em có thể ở bên anh bây giờ được không?"

Ellen không dám nói ra điều đó.

Có còn chỗ cho tôi không?

Có phần nào còn lại để dành cho tôi không?

Cô muốn nói có, nhưng cô không thể.

Thật là quá vô liêm sỉ.

Đã tự mình rời đi, và bây giờ lại bị bắt quả tang đang cố gắng bỏ chạy.

Tuyên bố rằng mọi chuyện đã được giải quyết và bây giờ họ có thể ở bên nhau, thật tình cờ.

Thay đổi thái độ của cô dễ dàng như lật lòng bàn tay.

Chấp nhận mọi thứ khi bị mắc kẹt trong nhà tù yên bình này.

Có phải là quá nhiều không?

Có phải là nó quá ích kỷ không?

“Em không thể làm điều đó sao?”

“Hức... ư... ư...”

Cuối cùng, Ellen bắt đầu khóc và nghiêng răng.

Cô không thể nói điều đó là có thể hay không thể.

Cô cảm thấy tiếc khi nói rằng điều đó là không thể.

Và cô cảm thấy tội lỗi khi nói rằng cô muốn nó.

Đề bào chữa, cô đã bỏ chạy từ lúc nào đó.

Cuối cùng, cô cảm thấy thật thảm hại khi bị bắt và chỉ biết khóc.

Nó quá khó khăn.

Nó quá cô đơn.

Nó quá hoang vắng.

Cô muốn nói rằng mỗi ngày đều thật đau đớn.

Nhưng cô không thể tự mình nói ra những lời đó.

Cuối cùng, sau hai tuần nghỉ ngơi, họ đã có một cuộc trò chuyện
đàng hoàng.

Một cuộc trò chuyện không có gì ngoài nước mắt.

“Em... em không biết... em không nghĩ... em không nghĩ mình đáng được... được như thế này... em không nghĩ... em không nghĩ là em có thể... em không nghĩ là em có... quyền...”

“Ai lại có thể cho cái quyền đó vậy?”

“Em không biết. Nhưng... em không nghĩ... em không nghĩ mình nên như thế này... em không nên... em không nên... em không nên như vậy. Đừng như thế này mà... Em đã làm những điều... với anh... với cả thế giới... Nhưng lại quyền gì... em có can đảm gì đâu...”

Reinhardt nắm lấy cằm Ellen khi cô nức nở, buộc cô phải nhìn vào đôi mắt lạnh lùng.

"Anh cũng nghĩ vậy. Cuối cùng, em cũng không chịu nổi khi ở bên anh."

"Cho dù đó là cảm giác tội lỗi hay hối hận. Hay việc chúng ta đã xa nhau quá lâu."

"Ngay từ đầu, em đã có thể làm bất cứ điều gì vì lý do em rời bỏ anh."

"Lý do em rời bỏ anh 5 năm trước chỉ là một cái cớ, chỉ là em không chịu nổi thôi."

“Em không rời đi vì em phải làm thế.”

“Em chỉ rời đi vì em muốn thế thôi.”

"Nếu em muốn ở bên cạnh anh thì em có thể làm được. Có vô số cách để làm điều đó. Em biết điều đó mà."

Chắc chắn phải có cách nào đó để Ellen có thể ở bên anh nếu cô muốn.

Chỉ là Ellen không cho phép mình làm như vậy.

Đó là lý do tại sao cô rời đi.

Ngay cả bây giờ, khi tất cả những lý do rời đi khác đã biến mất, chẳng phải đó là bằng chứng cho thấy cô không cho phép mình ở bên nhau sao?

"Chỉ là em không thể cho phép mình được."

“Em nghĩ em là nguyên nhân của tất cả chuyện này à?”

“Em cho rằng kẻ phản bội là em, không xứng đáng."

"Mặc dù em biết anh không muốn điều đó, mặc dù em biết anh không trách em. Em chỉ không thể tha thứ cho chính mình."

"Đó là lý do tại sao em lại khóc như thế này. Kể cả bây giờ, khi em ở bên anh cũng không thành vấn đề, em chỉ đang buộc mình phải chịu đựng cảm giác tội lỗi mơ hồ mà thôi."

"Mặc dù em đang tự hành hạ bản thân nhưng cũng chẳng có gì tốt hơn cả. Chẳng có gì thay đổi cả."

"Lý do hay sự tất yếu của điều đó là ở đâu?"

"Không có đâu."

Nghe Reinhardt nói, Ellen nhắm mắt lại.

"Em biết... em cũng biết..."

"Em biết rằng làm điều này... làm điều này không giúp được ai hay điều gì... Em biết nó chỉ làm tổn thương anh và em... Em biết nó."

"Em biết mình thật thảm hại, và em biết mình thật ngu ngốc và đàn độn khi làm điều này..."

"Nhưng em không biết... Em không thể xóa bỏ được ý nghĩ rằng nếu lúc đó em làm tốt hơn, nếu em tin... Em không thể tha thứ cho chính mình. Vì vậy, em không thể làm gì vì lý do đó cho hành động của mình, em không muốn tha thứ cho bản thân vì hành động của mình..."

“Em nghĩ em không nên ở bên anh. Em không biết làm thế nào để phá vỡ vòng luẩn quẩn này...”

“Em biết không phải mọi chuyện đều là lỗi của em, nhưng em cũng không thể nói là không phải. Ngay cả khi em thoải mái một chút, vui vẻ một chút cũng không chịu nổi...”

“Em thậm chí không thể tưởng tượng được điều đó...”

“Em biết mình thật ngu ngốc khi cảm thấy như vậy, em biết... Em biết rằng không gì có thể khiến người chết sống lại... Em biết rằng cảm giác tội lỗi sẽ không giúp em sống hay thay đổi được điều gì... Nhưng em có thể dừng buông ra...em chỉ không thể...”

“Em biết rằng em càng cảm thấy như vậy thì em càng làm tổn thương anh... Em không biết nữa. Em nghĩ em đã phát điên vào một lúc nào đó... Em không thể suy nghĩ thông suốt... Em cảm thấy như chính em sắp sụp đổ rồi...”

“Em xin lỗi. Em xin lỗi vì đã bỏ trốn, vì đã phản bội anh. Em xin lỗi vì đã không tin tưởng anh. Và em xin lỗi vì đã muốn chạy trốn lần nữa, vì không thể nói rằng em muốn ở bên nhau. ... Nhưng nhưng...”

"Dừng lại. Thế là đủ rồi. Anh hiểu cảm giác của em mà."

"..."

Reinhardt ôm Ellen khi cô khóc nức nở, nói ra những điều vô nghĩa đầy cảm giác tội lỗi.

Cảm thấy tội lỗi ngay cả khi nhìn vào ánh mắt của anh, Ellen nhắm chặt mắt khóc. Ma Vương bình tĩnh nói.

“Em có biết ý nghĩa của dinh thự em ở cho đến ngày hôm nay và hòn đảo hoang này là gì không?”

“...Vâng.”

Một nhà tù được tạo ra để khiến việc trốn thoát là không thể.

Đặt cô vào một vị trí mà lối thoát hoàn toàn không thể đạt được.

“Anh đã chuẩn bị nơi này vì anh biết em sẽ như thế này.”

‘Nếu tâm trí của em không thể thay đổi, anh sẽ giam cầm em vào một nơi mà em không bao giờ có thể trốn thoát.’

Đó là thực tế của nơi này.

"Khi anh tìm thấy em một lần nữa, anh đã có đủ loại suy nghĩ về việc phải làm gì."

“Anh biết em sẽ như thế này, không nhận được."

"Đây là kết quả. Harriet và anh đã nghĩ ra điều này."

Khi nhắc đến cái tên đó, Ellen rùng mình.

“Anh không phải là pháp sư, vậy làm sao anh có thể gửi em đến đây ngay từ đầu?”

Cái bất kỳ quái mà cô đã rơi vào và khả năng Dịch chuyển tức thời không thể phát hiện được.

Ellen không còn lựa chọn nào khác ngoài việc biết rằng đó là do Harriet làm.

“Anh biết em sẽ nói điều gì đó như thế này. Em sẽ rên rỉ và cố gắng bỏ chạy.”

“Em chính là loại người như thế đấy.”

"Nó có thể tàn nhẫn, nhưng-

"Nếu bị bỏ lại một mình, em sẽ đối xử với bản thân mình tàn nhẫn hơn nữa."

"Có vẻ như không còn cách nào khác."

Dù lý do là gì đi nữa, Harriet đã cảm nhận được khoảnh khắc Ellen rời đi rằng cô sẽ dành phần đời còn lại để chạy trốn, và Ma vương cũng biết điều đó.

Ngay cả bây giờ, cô vẫn đang khóc và nói rằng mọi chuyện không nên như thế này.

Cô chỉ tàn nhẫn với chính mình thôi.

Làm sao anh có thể đưa ra lựa chọn hạnh phúc cho một người cho rằng họ không xứng đáng được hạnh phúc?

Hoàng đế biết rằng cuối cùng Ellen sẽ cố gắng bỏ chạy vì thái độ cơ bản của cô sẽ không thay đổi.

Vì thế anh đã cố gắng ép buộc cô.

Để giam cầm cô.

Để hạn chế cô.

Buộc cô vào một nơi mà cô không thể trốn thoát, và đây là kết quả của suy nghĩ đó.

Một hòn đảo nhỏ giữa biển rộng và một dinh thự.

Việc giam giữ cô ở một nơi mà cô thậm chí không thể biết phải chạy theo hướng nào được cho là cách để ngăn chặn sự tự ti của Ellen.

Những nguồn cung cấp thiết yếu có thể được cung cấp, và cô sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận cuộc sống này, ngay cả khi cô không thể chấp nhận được nó.

Cuối cùng, cô sẽ chấp nhận nó vì sự cam chịu.

Reinhardt, người có thể thấy rõ cô đang nghĩ gì, lên tiếng.

Cô không thể bác bỏ lời nói của anh rằng cô sẽ tiếp tục cố gắng chạy trốn.

Bất kể lý do là gì, giờ đây Ellen biết mình sẽ luôn tìm lý do nào đó để trốn chạy.

"Nhưng em biết đó,"

"Khi anh thực sự thử nó..."

"Có vẻ lạ."

"Mặc kệ anh có nghĩ đến thế nào, trời em như thế này, giam cầm em, hạn chế em."

"Nó không nên như thế này."

"Vậy nên... anh đã tạo ra nơi này và quan sát em sống ở đây..."

"Nhưng khi nói đến chuyện này,"

“Với việc em bị mắc kẹt trước mắt anh, ở một nơi như thế này,”

“Thấy em không thể ngủ ngon và liên tục khóc nức nở,”

“Anh nghĩ điều này không đúng.”

"Nó không nên như thế này."

"Cuối cùng, điều này sẽ chỉ khiến em tổn thương nhiều hơn."

Ma vương thả cằm của Ellen ra.

Chẳng phải cô đã phải chịu đựng rất nhiều kể từ khi bị đưa vào môi trường này sao?

Anh không nên chấp nhận điều này.

Dù biết mình không thể trốn thoát nhưng cô vẫn chỉ chết lặng.

Tất cả những gì cô làm chỉ là đau khổ.

Cô lại dần thân vào một sự tự ti khác.

Một sự tự ti ngu ngốc rằng mình không xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

Mặc dù cô sẽ cam chịu bị mắc kẹt và chấp nhận nó,

Rõ ràng là cuối cùng cô sẽ đổ bệnh.

Ma vương im lặng nhìn Ellen khóc.

Nếu giam giữ cô, anh có thể giữ Ellen ở nơi này mãi mãi.

Tuy nhiên, Ellen sẽ đổ bệnh khi co ro, không thể tha thứ hay chấp nhận bản thân.

Đây có thể là một cái ác ít hơn, nhưng nó không bao giờ có thể là một lựa chọn tốt hơn.

Đó không gì khác hơn là câu chuyện nhốt một con chim vào lồng, lấy nó ra và chạm vào nó bất cứ khi nào cần thiết.

Vì vậy, Ma vương không thể không đi đến kết luận rằng điều này không đúng khi anh quan sát thực tế đã trở thành như anh tưởng tượng.

“Sau sự hủy diệt của Darkland và cái chết của Ma vương tiền nhiệm, anh không thể sống như một ác quỷ kể từ khi đến Vương đô Đế quốc.”

"Có những giới hạn trong việc nguy trang bản thân bằng ma thuật."

"Sống như một ác quỷ là điều không thể."

“Để sống giữa con người, anh cần một hình dạng con người, và đó là Reinhardt, em biết đấy.”

"Vì thế."

*Swoosh!

Trên bờ nơi sóng vỗ,

Trong nhà tù mang tên hòn đảo chỉ dành cho một người,

Ma vương cẩn thận lấy thứ gì đó ra khỏi ngón đeo nhẫn bên trái của mình.

Dù đang rơi nước mắt nhưng Ellen vẫn ngậy người nhìn hành động của anh.

"Chiếc nhẫn cho phép anh sống trong khi hòa nhập với thế giới là Item quan trọng nhất biến tất cả những điều này thành hiện thực."

—Chiếc nhẫn.

Ellen chưa bao giờ biết Reinhardt lại đeo một chiếc nhẫn như vậy.

Vì nó là một chiếc nhẫn để nguy trang nên ngay cả hình dạng của nó cũng có thể được che giấu.

Reinhardt, người đã trở lại hình dạng Ma vương, lặng lẽ nắm lấy tay trái của Ellen.

“Anh đã tạo ra một thế giới nơi anh có thể sống như một ác quỷ, nên anh không cần nó nữa.”

"Như em đã biết, em không thể sống ở bất cứ đâu trong hình dạng này."

“Thật không đúng khi một người trông giống hệt Anh hùng đã chết đi lang thang khắp thế giới.”

"Bây giờ anh có thể sống như anh vốn có."

“Em không thể sống là chính mình nữa."

“VẬY anh sẽ đưa nó cho em."

“TỪ giờ trở đi, em sẽ cần nó hơn anh."

"Và anh sẽ gửi em trở lại."

Ma vương cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út bên trái của Ellen.

Chiếc nhẫn ban đầu có vẻ hơi lớn nhưng lại vừa vặn hoàn hảo trên ngón tay của Ellen.

Ellen ngậy người nhìn Ma vương, run rẩy hỏi, "Cái gì... thế?"

"Đây là vật cho phép anh trở thành Reinhardt và thậm chí là một con mèo."

"..."

—Chiếc nhẫn của Dreadfiend.

Là Archdemon cuối cùng, chiếc nhẫn này đã biến mọi thứ thành có thể.

Nhưng bây giờ, nó không còn cần thiết nữa.

Vì vậy, nó đã được trao cho một người không thể sống trên thế giới mà không có nó.

Vốn có ý định giam giữ cô suốt quãng đời còn lại, Ma Vương cuối cùng cũng thừa nhận rằng đó là một sai lầm.

"Đó cũng là một điều tốt cho anh."

"Có một người như em mục nát ở một nơi như thế này, theo một cách nào đó, là một sự mất mát tinh tế."

"Giống như lần này, thông báo cho anh những thông tin quan trọng. Em sẽ làm việc khác. Điều gì đó theo cách riêng của em."

"Nó sẽ tốt cho cả anh và em."

"Anh sẽ không giữ em lại."

"Vì thế."

"Em được tự do."

Anh trao cho cô sự tự do hoàn toàn, trái ngược với sự giam cầm.

Cuối cùng anh đã chọn cách từ bỏ cơ hội để giam giữ cô mãi mãi.

"Với điều này, mọi người sẽ không biết em là Ellen Artorius và em sẽ không phải tiếp tục tìm kiếm những nơi không có ai xung quanh. Em có thể hòa nhập với thế giới như một người bình thường, sống như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Nếu sống như một người khác, Ellen sẽ thực sự biến mất khỏi thế giới.

Cô có thể dạo quanh các thành phố như một người bình thường, có được thân phận mới và sống một cuộc sống hoàn toàn mới.

“Em có hiểu những gì anh đang nói không?”

Ellen ngo ngác nhìn chiếc nhẫn bí ẩn trên ngón tay mình.

“Nếu em rời khỏi đây và muốn trốn khỏi anh, nếu em muốn trốn, anh sẽ không bao giờ tìm được em. Nếu em quyết định bỏ chạy, anh sẽ không thể gặp em suốt phần đời còn lại của mình.”

Ma vương, người đã tìm thấy Anh hùng, đã cho cô phương tiện để trốn thoát khỏi anh mãi mãi.

Nếu Ellen quyết định trốn tránh, Ma vương sẽ không bao giờ có thể tìm thấy Anh hùng nữa.

“Nhưng đồng thời, nó cũng là vật cho phép em tìm thấy anh bất cứ khi nào em muốn.”

Đó là vật cho phép cô trốn thoát mãi mãi.

Nhưng được sử dụng theo cách khác, nó cũng có thể là vật cho phép cô gặp Reinhardt bất cứ khi nào cô muốn.

Với tư cách là Ellen Artorius, cô không thể đi lang thang khắp thế giới, nhưng với sức mạnh của chiếc nhẫn, điều đó là có thể.

Cho dù cô sử dụng nó như một lối thoát cho cuộc chạy trốn vĩnh viễn hay như một chìa khóa cho một cuộc gặp mà cô luôn có thể có, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào Ellen.

Ma vương nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay trái đã mất màu của Anh hùng.

"Vì thế..."

“Thay vì nhốt em ở một nơi như thế này.”

"Và không ép buộc bất cứ điều gì khác vào em.”

“Anh sẽ cho em hoàn toàn tự do để đi đến nơi em muốn và làm những gì bản thân muốn.”

"Chỉ một ân huệ thôi."

"Cứ vài tháng một lần."

“Hoặc vài năm một lần.”

“Khi đã ổn.”

"Thỉnh thoảng."

"Thật đấy, chỉ thỉnh thoảng thôi."

"Đến để gặp anh.”

"Thế là đủ rồi."

"Đủ rồi... đó là tất cả những gì anh cần."

"Anh sẽ không yêu cầu thêm nữa."

"Nó không giống như em và anh nhất định phải làm điều gì đó đáng kinh ngạc cùng nhau."

"Giống như luyện kiếm như bây giờ."

"Hoặc làm gì đó để ăn."

"Hoặc chỉ tụ tập mọi người lại và trò chuyện như trước, không nói về điều gì cụ thể cả."

"Ngay cả chỉ cần làm những việc đơn giản, tầm thường đó cũng được."

"Đôi khi chúng ta có thể ở bên nhau phải không?"

"Không còn lý do tuyệt vọng nào để không làm vậy nữa."

"Em cũng biết điều đó."

"Em biết nó kỳ lạ thế nào mà."

"Anh chỉ yêu cầu em bấy nhiêu thôi."

"Vì vậy, ít nhất hãy cho phép bản thân mình đến mức đó."

"Vì thế..."

“Chúng ta hãy chấm dứt sự dằn vặt và tự hành hạ bản thân lẫn nhau... ngay bây giờ.”

Nghe những lời đó, những giọt nước mắt vừa mới ngừng rơi lại bắt đầu chảy ra.

“U...uhu...hic! Hức hức!”

Đó là tất cả những gì anh yêu cầu.

Đó không phải là quá nhiều để hỏi.

“Đó không phải là một yêu cầu khó khăn lắm phải không?”

Ma Vương cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh cũng kìm nén sự tức giận và ham muốn của mình.

Với đôi mắt đẫm lệ, anh bắt gặp ánh mắt của Ellen, cả hai đều căng thẳng để nhìn nhau.

"Vậy... em sẽ làm điều đó chứ?"

Cuối cùng sau khi bắt được Anh hùng, anh nhốt cô lại và sau đó thả cô lại.

Anh đã cho cô món quà được sống tự do.

Anh sẽ cho cô phương tiện để rời xa mãi mãi.

Anh cầu xin cô đừng rời xa mãi mãi.

Thay vì ôm cô, anh lại để cô đi.

Họ chỉ hứa một điều.

Một sợi chỉ có thể không dày hoặc chắc nhưng sẽ không bị đứt.

Họ kết nối một sợi chỉ duy nhất giữa họ.

Nếu việc đối mặt với nhau quá khó khăn và mang mặc cảm tội lỗi thì không phải lúc nào họ cũng phải làm vậy.

Nhưng thỉnh thoảng họ cũng gặp nhau.

Ít nhất họ có thể cho phép mình đến mức đó không?

Thậm chí không cho phép nhiều như vậy sẽ là quá tàn nhẫn với cả hai người.

Họ không cần phải tàn nhẫn như vậy.

Bây giờ nó đã kết thúc.

Họ không thể cho phép mình nhiều như vậy sao?

Đó là những gì Ma Vương đã nói.

Biết rằng nếu anh cưỡng ép ôm lấy cô, cô sẽ chết trong vòng tay anh, anh đã tạo ra một môi trường để cô có thể sống trọn vẹn trên thế giới.

Anh đã đưa cô trở lại thế giới.

Như cô đã làm cho đến bây giờ, hãy để cô sống bằng cách làm những việc mà chỉ cô mới có thể làm.

Cô có thể tìm chỗ đứng của mình vì bất cứ lý do gì, để chuộc tội hoặc bất cứ điều gì khác.

Nhưng đôi khi, khi mệt mỏi hoặc cô đơn, cô có thể quay lại nghỉ ngơi.

Ít nhất hãy cho phép chừng đó.

Nếu cô muốn sống với hình phạt vĩnh viễn, cô có thể.

Nhưng giây phút chuộc tội sẽ không bao giờ đến.

Vì thế ít nhất cô có thể cho phép mình có được chút thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi đó.

Trước mặt Ma vương, người cuối cùng đã chọn cách buông tay dù muốn giữ lấy cô, cô không còn có thể ép buộc bản thân được nữa.

Với lòng biết ơn và cảm kích trong lòng.

Cô phải trả lời.

Vì vậy, Ellen đã cố gắng hết sức để biến vẻ mặt nhăn nhó vốn không thể chịu nổi cho đến tận bây giờ của mình thành một nụ cười.

"Ừm... ừm...vâng..."

Và cuối cùng, nước mắt và tiếng cười của cô hòa vào nhau, khiến cô có vẻ mặt càng thêm nhếch nhác.

Trên bãi biển, nơi sóng vỗ và vỡ tan vĩnh viễn.

Trên một bãi biển nơi sóng cuộn vào và tan vỡ mãi mãi.

Họ hứa hẹn một sự vĩnh cửu khác.

Và vì thế.

—Anh Hùng.

“Em sẽ...em sẽ...”

—Với Ma Vương.

Mặc dù mỏng.

Một mối liên kết không thể phá vỡ.

“Em sẽ làm nó.”

Họ chia sẻ một giao ước nhỏ bé và vĩnh cửu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading